

ABSTRAKT V ČESKÉM JAZYCE

Účelem této práce je vymezit a zhodnotit způsob úpravy kolizních pravidel pro určení obligačního statutu u smluvních závazkových právních vztahů v případech, kdy si jej smluvní strany nezvolily. Tato úprava je obsažená v mezinárodních, unijních i vnitrostátních pramenech práva, proto je vždy nutno podrobně zkoumat rozsah působnosti normy aplikovatelné na daný případ. Středem pozornosti této práce je unijní úprava, a to zejména článek 4 Nařízení o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I), které nabylo účinnosti dne 17. prosince 2009 a použije se na smluvní závazkové vztahy podle občanského a obchodního práva v případě kolize právních řádů a za předpokladu, že si rozhodné právo účastníci smlouvy nezvolili.

Nový článek 4 Nařízení měl posílit právní jistotu a překonat interpretační potíže, které byly tolik vytýkané úpravě náhradních hraničních určovatelů v Římské úmluvě. Právní jistota měla být vyjádřena prostřednictvím pevných hraničních určovatelů obsažených v článku 4 odst. 1 Nařízení, které byly doplněny pravidlem charakteristického plnění. Na druhou stranu určitá flexibilita měla být zajištěna prostřednictvím únikové doložky a pravidla nejužšího spojení, které měly možnost vyloučit aplikaci rozhodného práva zvoleného podle pravidel v odstavcích 1 a 2, za předpokladu, že by se ukázalo, že smlouva zjevně úžeji souvisí s jiným státem. Přestože systematika nového článku 4 Nařízení slibovala radikální změny zajišťující naplnění požadavku právní jistoty a překonání výkladových potíží, již na druhý pohled je zřejmé, že zamýšlené radikální změny nepřispěly k zásadnímu zlepšení.